

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

ΑΠΛΩΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Οταν ανέβηκε στά Ἱεροσόλυμα ἡ Παναγία Παρθένος ἔχοντας νήπιον τόν Υἱό της καί Θεό μας, εἰδοποιήθηκε ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Συμεών ὅτι αὐτόν πού ζητεῖ εἶναι στό ἱερό. Ἔτρεχε λοιπόν ὁ Συμεών στό ναό. Μέ ἀπλωμένα τά χέρια, ἔτρεχε προθύμως. Ἦταν ἄξιον θαυμασμοῦ νά βλέπεις γέροντα σέ ἀγωνία νά τρέχει, ἄν καί τά πόδια του δέν μπορούσαν εὐκόλα νά ἀκολουθήσουν τήν προθυμία τῆς ψυχῆς του. Φθάνοντας, συνάντησε τό παιδί μέ τήν μητέρα καί τόν Ἰωσήφ, προσκάλεσε τό παιδί καί ἀφοῦ τό δέχθηκε στήν ἀγκαλιά του, ἀναφώνησε: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα, κατά τό ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ». «Διότι, ἀπό τώρα πηγαίνω στόν Ἄδην γιά νά φέρω ἐκεῖ τήν χαρμόσυνη ἀγγελία ὅτι γεννήθηκε αὐτός πού καταλύει τόν θάνατο». Καί πῶς τόλμησες, Συμεών νά βαστάσεις τόν Θεό πού τρέμουν τά Χερουβίμ;

Καί ὁ ἅγιος γέροντας ἀπάντησε:

«Γ' αὐτό ἔγινε ἄνθρωπος· ὄχι μόνο γιά νά βασταχθεῖ ἀπό μένα, ἀλλά καί γιά νά σταυρωθεῖ γιά χάρη μου. Πηγαίνω νά δείξω στούς εὐρισκομένους στόν Ἄδην τήν δική μου ἀγκαλιά ὡς μαρτυρία καί βεβαίωση τῶν χαρμοσύνων λόγων μου. Δέν δειλιάζω πιά ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Τώρα μετά χαρᾶς πηγαίνω ἐκεῖ, θεωρώντας μέ τά μάτια μου τήν Ἀνάσταση. Ἐκεῖ, στόν Ἄδην θά Τόν περιμένω

νά ἔρθει γιά νά μέ ἀναστήσει μαζί μέ ὅλους καί νά μᾶς χαρίσει ζωή αἰώνια».

Τόν Συμεών μιμηθεῖτε ὅλοι, ἰδίως οἱ προχωρημένοι στήν ἡλικία. Αὐτός ὑποδέχθηκε τόν Κύριο. Τίποτε δέν μᾶς ἐμποδίζει νά γίνουμε καί ἐμεῖς θρόνος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐάν μιμηθοῦμε τήν ζωή του.

Ἀλλά, πῶς θά μπορούσε νά γίνει αὐτό, ὅταν μέρα-νύκτα τρέχουμε σέ μεθύσια καί ἄσεμνα θεάματα μέ τά ὁποῖα γίνεται τό κατακύλισμα στήν ἀσωτεία!

Ὁ Συμεών δέν ἔκανε τέτοια. Ἀντιθέτως ἔτρεχε στό ναό καί καταγινόταν σέ θεωρίες πνευματικές. Σὺ αἰχμαλωτίζεις τό νοῦ σου μέ τήν αἰσchrή ἐπιθυμία. Ἐκεῖνος δέ, ὡς γενναῖος ἀθλητής πάλευε ἐναντίον αὐτῆς. Μή ντρέπεσαι ὅταν ἐλέγχεσαι γι' αὐτά, ἀλλά μάλλον νά κατανύγεσαι ἀκούγοντάς τα. Ἐάν θέλεις νά πάρεις τό ἔγγραφο τῆς συγχώρησης τῶν ἁμαρτιῶν σου, μήν μοῦ προβάλλεις δισταγμό καί ἀπροθυμία. Ἀλλά μέ πνευματική ζέση στέναξε πικρά γιά αὐτά πού ἔπραξες. Καί, ἐξομολογούμενος, δῶσε ὑπόσχεση στόν Δεσπότη Χριστό ὅτι ποτέ δέν θά κάνεις τά ἴδια. Ἔκτοτε νά εἶσαι βέβαιος, ὅτι καί σὺ ἔλαβες τήν δωρεά τῆς ἄφεσης τῶν ἁμαρτιῶν σου. Καί ποτέ μήν ἀπελπισθεῖς γιά τήν σωτηρία σου.

(Λόγος εἰς τήν Ὑπαπαντήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Orientalia Christiana periodica 32, σελ. 66, 68)

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙΣ!

Μπαίνοντας στό Τριώδιο ή Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ -μέσα ἀπό τήν παραβολή τοῦ τελώνη καί τοῦ φαρισαίου- νά πάρουμε μαθήματα ταπεινώσης ἀπό ἕνα τελώνη, δηλαδή ἀπό ἕνα ἄνθρωπο, πού τά «ἠθικά» δεδομένα τῆς ἐποχῆς του τόν ἔβαζαν στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ ... τίς πόρνες!

Τό τραγικό εἶναι ὅτι ὁ ὑψηλόφρονας μπορεῖ «ἀνετα» νά ἔχει τήν ψευδαἰσθηση ὅτι εἶναι ἕνας πολύ ... θεοφοβούμενος ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος -θά λέγαμε σήμερα- «τῆς Ἐκκλησίας». Ὅμως μέ τήν προβολή τῶν «πνευματικῶν» κατορθωμάτων του, δέν δοξάζει τόν Θεό. Τόν ἑαυτό του δοξάζει! «Στόν ἑαυτό του προσεύχεται!» λέει ὁ Μέγας Βασίλειος. Τόν ἑαυτό του ἔχει θεοποιήσει! Ἀπλῶς, μπροστά ἀπό τό: «Μπράβο μου! ΕΓΩ τά κατάφερα!» βάζει σάν προπέτασμα ψευτο-ευσέβειας καί ἕνα «Σέ εὐχαριστῶ, Θεέ μου»!

Καί συνεχίζοντας νά ἀποκαλύπτει τά ἀρρωστημένα συμπλέγματα τοῦ ἐγωιστῆ, ἀρχίζει νά «θάβει» ὅλους τούς ἄλλους ἀπό τούς ὁποίους -ὑποτίθεται- εἶναι καλύτερος, βάζοντάς τους τίς ταμπέλες: «ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί». «Ἀλλά οὔτε καί μ' αὐτό χόρτασε τήν μανία του», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὅρμαίει καί σέ κάποιον, πού βρισκόταν στόν ἴδιο χῶρο γιά τόν ἴδιο σκοπό καί προσευχόταν δίπλα του! Καί ὀλοκληρώνει ... μέ πάταγο ὁ φαρισαῖος τήν πτώση του μέ τά λόγια: «Εὐτυχῶς πού δέν εἶμαι οὔτε σάν κι αὐτόν τόν τελώνη»!

Ἄς μή ξεχνᾶμε, βέβαια, ὅτι μπορεῖ κάποιος νά εἶναι φαρισαῖος ... καί ἀπό τήν ἀνάποδη, ὅταν λέει: «Ἐγώ δέν εἶμαι σάν κι αὐτούς τούς ὑποκριτές πού πάνε στήν Ἐκκλησία καί κά-

νουν μεγάλους σταυρούς!» Γιά κάτι τέτοιους φαρισαίους ἀπό τήν ἀνάποδη κάποιος ιερέας ἔβαλε ἔξω ἀπό τόν ναό μιά πινακίδα μέ τά λόγια: «Ἄν αὐτό πού σέ ἐμποδίζει νά μπεῖς μέσα εἶναι οἱ ὑποκριτές πού νομίζεις ὅτι θά συναντήσεις, μήν ἀνησυχεῖς! Μπές ἄφοβα! Χωράει κι ἄλλος ἕνας!»

Ἐν προκειμένῳ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ διευκρίνηση: Τά ἔργα τοῦ φαρισαίου, στό βαθμό πού εἶναι τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά τά μιμούμεθα μέ τό παραπάνω! **Καί** νηστεία πρέπει νά κάνουμε, **καί** προσευχή **καί** ἐλεημοσύνη! Ἐκεῖνο πού πρέπει νά μισήσουμε εἶναι τό ἐγωιστικό φρόνημά του- τήν ἔπαρσή του!

Ἀντίθετα ὁ τελώνης, **καί** μέ τήν σωματική του στάση στήν προσευχή **καί** μέ τά λόγια του, ἀποπνέει τήν εὐδία τῆς ἀληθινῆς ταπεινώσης. Τό μόνο πού σκέφτεται εἶναι τό πόσο ὁ ἴδιος λύπησε τόν Θεό μέ τίς ἀμαρτίες του. Δέν κρίνει καί δέν κάνει συγκρίσεις μέ ἄλλους. Καί αὐτό πού ... τόν ἀνεβάζει στά ὕψη καί πιστοποιεῖ τήν εἰλικρίνεια τῆς ταπεινώσεώς του εἶναι -ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ Χρυσορρήμων ἅγιος Ἰωάννης- τό ὅτι «δέχεται μέ εὐγνωμοσύνη τήν ὑβριστική περιφρόνηση τοῦ φαρισαίου! Καί ἔτσι κάνει τό βέλος τοῦ ἐχθροῦ δικό του φάρμακο καί θεραπεία!» Νά ἡ μεταμορφωτική καί ὑψωτική δύναμη τῆς ταπεινώσεως!

Γι' αὐτό καί ὁ τελώνης φεύγει ἀπό τόν Ναό περισσότερο δικαιωμένος ἀπό τόν φαρισαῖο. Φεύγει γεμάτος ἀπό τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καί τήν γλυκιά παρηγοριά τοῦ ἐλέους Του.

Ἀρχιμ. Β.Λ.

Ο ΘΗΚΑΛΥΡΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΤΟΥ

Λέει ένας μύθος:
Ένας ζητιάνος καθόταν στην ίδια γωνία του ίδιου δρόμου για πολύ καιρό. Κάποια μέρα πέρασε από εκεί ένας ξένος. «Έχεις κανένα ευρώ να μου δώσεις;» μουρμούρισε ο ζητιάνος απλώνοντας το φθαρμένο του καπέλο. «Δέν έχω», είπε ο ξένος, «άλλά πές μου, τί είναι αυτό που κάθεται επάνω του;» «Τίποτα», αποκρίθηκε ο ζητιάνος. «Ένα παμπάλαιο σεντούκι». «Κοίταξες ποτέ μέσα του;» ρώτησε ο ξένος. «Όχι», είπε ο ζητιάνος. «Τί νόημα θά είχε; Δέν έχει τίποτε μέσα». «Γιά ρίξε μιά ματιά», επέμεινε ο ξένος. Ο ζητιάνος κατάφερε με δυσκολία να ανοίξει τό καπάκι. Κατάπληκτος και ένθουσιασμένος, είδε ότι τό κουτί ήταν γεμάτο χρυσάφι!

Φαίνεται πώς πάρα πολλοί άνθρωποι, κυρίως στίς μέρες μας, «κάθονται» πάνω σ' ένα κλειστό «μπαούλο», πού λέγεται άγνοια ή και άπιστία. Ο κρυμμένος μέγιστος θησαυρός είναι ο Χριστός. Τό έρώτημα είναι: Πώς θά «άνακαλύψουμε» τόν Χριστό; Όταν μάλιστα είμαστε μακριά Του, είτε λίγο, είτε πολύ.

Πρώτα-πρώτα, αφού «έρθουμε στόν έαυτό μας» νά πούμε: Θά σηκωθώ και θά ξαναγυρίσω στόν Πατέρα μου. Και θά του πώ: «Πατέρα, εφταιξα. Σέ πίκρανα. Πάρε με πάλι κοντά σου». Όπως τό είπε ο άσωτος τής Ευαγγελικής παραβολής.

Γιά νά γίνει αυτό, ο άνθρωπος πρέπει νά έχει τό θάρρος νά σταθεί και νά ιδεί τόν έαυτό του σωστά. Νά κάνει έναν άπολογι-

σμό γιά νά δεί: τί «του εφταιξε». Νά τό όμολογήσει, ότι γιά όλα όσα του συνέβησαν, δέν εφταιγε κάποιος άλλος. Νά τό παραδεχθεί ότι γιά δέκα, είκοσι, τριάντα χρόνια τώρα, ήταν σέ λάθος δρόμο. Και ότι τώρα πρέπει νά αρχίσει από τήν αρχή. Μόνον τότε, έχει τόλμη νά σκέπτεται. Οί πολλοί δέν τό τολμοούν αυτό, γιατί φοβούνται τίς συνέπειες: Λυγίζουν στην σκέψη ότι κάτι πρέπει νά αφήσουν!

Ο άνθρωπος δέν πρέπει νά τό θεωρεί άρκετό, πού «είδε» τόν έαυτό του (όλα τά άσχημα)! Γιατί τότε θά καταντήσει κυνικός. Δέν άρκει νά λέει: «Θά ήθελα». Πρέπει νά πεί: «Θέλω»! «Και τώρα, αυτή τήν στιγμή, ξεκινάω και πάω στόν Πατέρα μου». Ντρέπεται. Άλλά δέν διστάζει νά πάει στόν Πατέρα του. Δέν «κολλάει» στό τί θά πούν οι φίλοι του, οι γνωστοί του, τό σπίτι του!...

Μόνον τότε, ο καθένας μας, ως ο άσωτος υίός τής παραβολής, συναισθάνεται τί σχέση έχει μέ τόν Πατέρα του. Και επιτέλους επιστρέφει σ' αυτόν. Έν προκειμένω είναι πολύ χρήσιμη ή σκέψη: «Έτσι και άλλως, κάποιον θά έχω και έγώ στό “κεφάλι μου”! Καλύτερα νά έχω τόν **ΠΑΤΕΡΑ μου, όντας παιδί Του**, παρά «κάποιον άλλο» (π.χ. τόν Διάβολο!), όντας δούλος του».

Γι' αυτό, ή συνειδητή άπόφαση έπιστροφής του άσώτου στην Οικία του Θεού-Πατέρα άποτελεί άριστο παράδειγμα μετανοίας γιά όλους μας.

Άρχμ. Ν.Κ.

ΛΑΣΠΗ ΚΑΙ... «ΛΑΣΠΗ»

«**Ε**να έντυπωμακό αλλά και πολύ διδακτικό περιστατικό αναφέρεται στο βιβλίο «Ο Άγιος Παΐσιος, τό Ευαγγέλιο και ο Χριστός» του Άθανασίου Ρακοβαλή. Έκπλησσει αλλά και διδάσκει ο τρόπος πού ο Άγιος Παΐσιος οδήγησε στην μετάνοια και στην πίστη στο Χριστό μιά πολύ άπιθανη περίπτωση ανθρώπου. Ο ίδιος τό περιγράφει στόν συγγραφέα ὅπως τό ἔζησε:

«Εγώ δέν πίστευα καθόλου. Ἔκανα ἕνα πολύ ἄσχημο ἐπάγγελμα. Γύριζα αἰσchrές ταινίες. Εἶχα νοικιάσει ἕνα διαμέρισμα καί κινηματογραφικές μηχανές καί ἔκανα τέτοιες ταινίες. Τίς πουλοῦσα καί ἔβγαζα πολλά χρήματα... Εἶχα ἀγοράσει καί ἀκριβό αὐτοκίνητο, Μερσεντές.

Ἄκουγα γιά τόν Παῖσιο καί τούς κορόιδευα... γελοῦσα. Μιά μέρα «μοῦ τήν ἔδωσε» καί λέω: Θά πάω νά δῶ πῶς τούς «δουλεύει» ὁ καλόγερος! Πάω στό κελί του, ἀνακατεύομαι μέ τόν κόσμο καί παρατηρῶ νά δῶ τί κάνει! Νά βρῶ πῶς τούς «δουλεύει»... Κάθισα ἀρκετή ὥρα. Στό τέλος μείναμε τρεῖς.

- Καθίστε νά σᾶς κερᾶσω, μᾶς λέει ὁ Γέροντας.

Πάει μέσα καί φέρνει σέ ἕνα πιατάκι τρία λουκούμια. Δίνει στόν πρῶτο, δίνει στόν δεύτερο καί ἔρχεται μπροστά μου καί μέ κοιτᾶ στά μάτια. Γυρίζει τό πιατάκι καί ρίχνει τό γλυκό στίς λάσπες.

- Μοῦ ἔπεσε, λέει, πάρε το καί φάε...

- Τί, ἀπό τίς λάσπες θά τό φάω; ...διαμαρτυρήθηκα. Μέ κοιτᾶ στά μάτια μέ νόημα καί μοῦ λέει:

- Γιατί; Ἐσύ πῶς ταῖζεις λάσπες τούς ἀνθρώπους;

Ἔπαθα «τήν πλάκα μου». Σηκώθηκα καί ἔφυγα τρέχοντας. Πήγα στό ξενοδοχεῖο στίς Καρυές. Ὅλη τή νύχτα δέν κοιμήθηκα. Τήν ἄλλη μέρα, πρωῖ-πρωῖ, ξαναπάω κάτω.

- Θέλω νά μιλήσουμε, τοῦ λέω.

- Ἄν θέλεις νά μιλήσουμε, μοῦ λείει αὐστηρά, πήγαινε πρῶτα νά πουλήσεις τίς μηχανές, πού ἔχεις στό διαμέρισμα, νά τό ξενοικιάσεις καί μετά νά ἔλθεις. Τώρα δέν μιλάμε... Καί μέ ἔδιωξε... Δηλαδή μοῦ τά εἶπε ἀκόμα πιό φανερά τά πράγματα.

Πήγα πίσω καί σέ ἕνα μήνα τά εἶχα πουλήσει ὅλα. Ξαναπήγα γρήγορα νά τόν δῶ. Τώρα μέ δέχτηκε χαρούμενος. Μιλήσαμε πολλή ὥρα. Πήγαινα συχνά στήν ἀρχή. Μέ βοήθησε νά μπῶ σέ μιά σειρά. Ἐξομολογοῦμαι, κοινωνάω. Βρήκα καί μιά καλή δουλειά. Δόξα τῷ Θεῷ».

Ὁ Ἄγιος μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, πού σκηνῶνε πλούσια στήν καθαρή καρδιά του, ξύπνησε πολύ εὐστροφα τήν νεκρωμένη συνείδηση τοῦ ταλαίπωρου αὐτοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ἄνθρωπος αὐτός μετανόησε καί διορθώθηκε. Ἔκανε ἕνα ἀπότομο τίναγμα καί ξεκόλλησε ἀπό τήν «λάσπη καί τό βούρκο», πού ζούσε καί πήρε τόν δρόμο γιά τόν Χριστό.

Χαρά γίνεται στόν οὐρανό, -εἶπε ὁ Χριστός- ὅταν ἕνας ἀμαρτωλός μετανοεῖ.

Πόσο μᾶλλον ὅταν ἐπιστρέψει ἀπό «βάθος κακῶν» καί καθαρίζεται μέ τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν πιό βρωμερή «λάσπη», πού εἶναι ἡ ὑποδούλωση στά «πάθη τῆς ἀτιμίας».

Ἀρχιμ. Σ.Δ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβεζῆς

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβεζῆς
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022 • Ἄρ. Φύλλου 463 • Ἔτος ΜΒ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

Ἐκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

